

Ustawa o dostępie do informacji publicznej w kompleksowy sposób reguluje procedurę dostępu do informacji publicznej, zarówno zakres podmiotowy i przedmiotowy stosowania ustawy oraz procedurę i tryb udostępniania informacji publicznej. Jak wynika z art. 14 ust. 1 cyt. ustawy - udostępnienie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku.

Z brzmienia tego przepisu wynika, że to wnioskodawca określa w swoim wniosku w jakiej formie i w jaki sposób chciałby otrzymać żądane informacje. Sposób udostępnienia należy odnosić do tego, w jaki sposób uzyska się informacje, a zatem oznacza on tryb, w jakim wnioskodawca domaga się aby udzielono mu informacji. Jednym ze sposobów jest wgląd do dokumentów na miejscu w organie (art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy). Przyjmuje się, iż w gestii podmiotu zainteresowanego pozostaje decyzja w jakiej postaci będzie chciał realizować posiadane prawo do domagania się dostępu do informacji publicznej. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, iż organ nie może odmówić udostępnienia informacji publicznej w sposób wskazany we wniosku, jeżeli dysponuje środkami technicznymi umożliwiającymi udostępnienie informacji w żądanej formie i w żądany sposób. W takiej sytuacji dysponent informacji publicznej jest związany sposobem udostępnienia wskazanym we wniosku i nie może go bez zgody wnioskodawcy modyfikować. Nie jest więc możliwe narzucenie podmiotowi wnioskującemu o udzielenie informacji publicznej formy realizacji jego prawa do tej informacji, gdyż to żądający takiej informacji powinien wskazać formę jej udostępnienia.

Wyrok WSA w Łodzi z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt: II SAB/Łd 164/18